

Hồi 30

Tháng Năm Dài Nhung Nhớ

Má Hồng Dạ Sắt Sơn

Cánh rừng rậm rạp thâm u, dưới ánh trăng nhạt nhòa, theo từng cơn gió đêm lạnh đung đưa cành lá, tựa hồ như những hồn ma vươn tay ra bắt người để ăn thịt, trông vô cùng rùng rợn.

Bách Lý Hùng Phong cầm đầu chạy suốt mấy mươi trượng, đến ven rừng mới dừng chân lại.

Những làn gió lạnh buốt thổi tạt vào người, song chàng vẫn cảm thấy toàn thân nóng rực, máu huyết sôi sục cơ hồ muốn tuôn ra ngoài.

Trước mặt chàng là rừng rậm bao la và tối mịt, bên phải là dãy núi chập chùng, bên trái là vách núi cao chót vót.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, đoạn thầm nhủ:

“Bây giờ ta thử tiến vào trong rừng, dựa vào sự rậm rạp của nó để che giấu bản thân, rồi từ từ vận công đẩy chất độc ra. Chờ đến khi trời sáng rồi hẵng tìm lối ra, có thể lúc ấy ta đã trừ khử được độc hương trong người.”

Trước mắt chàng chỉ còn mỗi cách ấy, bởi chàng đã lạc mất phương hướng, mặc dù chàng vẫn thấy đường, song lại không nhận ra được lối ra khỏi sơn cốc mà chàng đã vào khi sáng.

Theo chàng nghĩ, ít ra cũng không đến nỗi làm hại một người con gái khi mình mất đi lý trí. Lúc ấy chỉ có sự đòi hỏi của bản năng chứ không hề có sự chọn lựa của tình cảm, bất kỳ ai cũng được miễn là đàn bà.

Bách Lý Hùng Phong thở ra một hơi dài, đoạn cất bước tiến vào trong rừng.

Có lẽ hàng mấy mươi năm không có người bước chân vào, trong rừng ngổn ngang đầy cành khô và lá mục rất dày, giẫm chân lên hết sức mềm mại và phát ra tiếng xào xạc rất khẽ.

Chàng đi sâu vào rừng, ngoại trừ tiếng bước chân giẫm trên cành lá rất khẽ cùng với tiếng lá reo rì rào, không còn bất cứ tiếng thú gì khác nữa.

Bách Lý Hùng Phong chậm chậm tiến bước, trông thấy trước mặt có một cây cổ thụ to lớn cành lá sum sê rất là hùng tráng.

Chàng nhủ thầm:

“Nếu ta quả thực sẽ chết vì mạch máu vỡ tung như Kiều Thiên Bích đã nói, vậy thì nên chọn lấy một nơi tốt đẹp để gửi nắm xương tàn. Còn như ta không chết thì sáng mai sẽ tìm được lối ra khỏi đây, mai sau sẽ trở lại báo thù.”

Vừa nghĩ đến Không Không Đại Sư, chàng bất giác nghe lòng bứt rứt.

“Su phụ đã bảo là trong vòng hai ba hôm thì sẽ viên tịch, vậy mà ta lại rời xa ông. Nếu ta không được chứng kiến lão nhân gia ấy thăng thiên đến với Niết Bàn, thì tội nghiệt của ta lại càng thêm nặng hơn.”

Chàng nhún mình, phi thân vọt lên một nhánh cây lớn, hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng trên chỗ lõm xuống của nhánh cây, vận tâm pháp nội công huyền môn do Tuyệt Trần Cư Sĩ truyền thụ.

Bao suy tư cứ quay cuồng trong trí óc, hồi lâu vẫn không ổn định lại được.

Khí mạch từ từ vận hành, chàng tưởng tượng mình đang chìm xuống đáy hồ giá lạnh, hoặc đang ở trên vùng Bắc Cực rét buốt, dựa vào đó hầu chống lại cơn nóng rực.

Lại một hồi thật lâu, chàng bỗng buông tiếng thở dài thậm thượt, cười chua chát thầm nhủ:

“Nội công tâm pháp chính tông của huyền môn mà không sao khu trừ được, để ta thử sử dụng phương pháp công huyết bằng chân hỏa của Phật môn, có thể sẽ có hiệu quả.”

Ngay khi ấy một luồng gió lạnh tạt qua buốt cả xương, khiến đầu óc chàng tỉnh táo hơn, và chính lúc ấy chàng trông thấy một người con gái áo trắng phất phơ.

Chàng biết mình không hề suy nghĩ đến ma quỷ, bèn lắc đầu mấy cái, nhắm nghiền mắt lại định thần, rồi lại mở mắt ra nhìn.

Nữ lang áo trắng dáng người tha thướt khoan thai, tựa như một bóng u linh trôi nổi trên không, theo luồng gió lạnh lướt tới. Dường như nàng không hề phát giác trong rừng còn có người khác, nên khi vừa vào đến đã quay quanh một vòng, mái tóc vàng buông xõa tung bay, bắt đầu cất lên điệu múa rất ngoạn mục, miệng hát khe khẽ.

Tiếng hát dịu dàng thánh thót bay vờn khắp mỗi cành cây, chứa đựng vô vàn ai oán lẫn xót xa, dạt dào bao tình cảm và di hận...

Bách Lý Hùng Phong am hiểu về âm luật, vừa nghe là đã đi sâu vào trong tiếng hát, cùng hòa nhịp với tâm linh của nữ lang áo trắng, tạm thời quên đi chất hương độc trong người.

Hồi sau tiếng hát chợt im bật, cánh tay áo rộng thình của nữ lang áo trắng lượn một vòng rất đẹp mắt, đoạn buông thõng xuống.

Nàng cúi thấp đầu khẽ kêu lên:

- Cư lang! Cư lang ơi...

Bách Lý Hùng Phong xưa nay sinh trưởng tại vùng sa mạc nên không quen nghe tiếng nói của miền Giang Nam, bèn thắc mắc thẳm nhủ:

"Kề lung (lồng gà)? Kề lung thì có gì đáng phải bận tâm kia chứ? Sao nàng ta lại bi thương thế này nhỉ?"

Nữ lang áo trắng sụt sùi khóc, cúi gằm mặt, để mặc cho mái tóc dài buông xõa xuống.

Bách Lý Hùng Phong rất lấy làm lạ:

"Một cái lồng gà thì có gì đáng phải luyến nhớ kia chứ?"

Nữ lang áo trắng tỷ tê khóc một hồi, tựa hồ cảm thấy chưa thỏa, bèn mọp người xuống đất khóc sụt mướt.

Tiếng khóc thê thiết hòa vào trong gió đêm, lại càng thêm xót xa bi thảm hơn. Bách Lý Hùng Phong không khỏi chạnh lòng, thật muốn nhảy xuống an ủi nàng một phen, song nghĩ lại thì thấy có phần mạo muội.

Nữ lang áo trắng khóc một hồi, vụt đứng lên, thân hình như một làn khói tung bay trên cành, liền theo đó có tiếng rền vang liên hồi, theo hai cánh tay áo phất phới, lá xanh lả tả rơi xuống.

Bách Lý Hùng Phong lộ vẻ sửng sốt, chỉ thấy nữ lang áo trắng bay nhảy như điện chớp trên không, múa trong mưa lá.

"Khinh công của nữ lang này cao minh thật, nhảy múa trong mưa lá mà không hề bị chạm vào người."

Thân hình nữ lang tựa như một dải lụa trắng, quay quanh mấy vòng rồi tiến sâu vào trong rừng.

Một ước muốn mãnh liệt đã thôi thúc Bách Lý Hùng Phong quên đi mọi sự, phóng xuống đất nhon nhón đuổi theo nữ lang áo trắng.

Cánh rừng âm u và ẩm ướt, xung quanh mịt mù bóng tối, Bách Lý Hùng Phong bỗng có cảm thấy như mình đang ở trong một miền hoang dã quạnh vắng, không một bóng người lẫn tiếng động.

Chàng băng mình vào bóng tối hồi lâu, mùi ẩm ướt biến mất dần, và rồi mùi hương ngan ngát ập vào mũi. Chàng ngẩng lên, mới hay mình đã ra khỏi rừng, trước mắt là sao sáng đầy trời và mảnh trăng khuyết.

Chàng thả chậm bước, ánh mắt di động lướt qua ngọn núi cao, hạ xuống một ngôi lầu trúc cách đó ngoài ba trượng.

Trước ngôi lầu có nhiều luống hoa đỏ trắng lẫn lộn, sắp xếp thành một đồ hình rất xinh đẹp.

Ở cạnh mỗi luống hoa lại có trồng một hàng cây nhỏ chỉ cao ngang đầu người, lúc này đang tỏa hương theo làn gió đêm, khiến lòng chàng ngây ngất.

Bách Lý Hùng Phong buột miệng khen:

- Cảnh sắc nên thơ quá!

Chàng hít sâu một hơi cơ hồ quên hết mọi tạp niệm, cả tâm hồn đều đắm chìm trong cảnh sắc tuyệt vời ấy.

Bách Lý Hùng Phong bất giác chững bước, đến khi chàng bừng tỉnh thì bóng dáng nữ lang áo trắng đã biến mất. Chàng ngơ ngẩn, lòng như vừa bị đánh mất một cái gì đó, thờ thẫn đứng nhìn ngôi lầu trúc như kẻ mất hồn.

Một làn gió đêm rét buốt ập vào mặt khiến chàng rùng mình hắt hơi, bừng tỉnh thâm nhủ:

"Ta nên đi đâu bây giờ? Chết độc xuân dược trong người chỉ bị đề nện tạm thời, có thể phát tác bất kỳ lúc nào, chi bằng ta trở vào trong rừng tĩnh tọa đến sáng mai, khi nhận ra phương hướng hãy tìm đường ra khỏi cốc..."

Thế nhưng lòng hiếu kỳ mãnh liệt lại khiến chàng rất muốn biết nơi đến của nữ lang áo trắng cùng với ngôi lầu trúc xinh xắn kia.

Chàng thâm nhủ:

“Ta đã trót đến đây rồi, tại sao lại không vào xem cho biết? Hẳn chủ nhân của ngôi lầu trúc là một bậc cao nhân nhả sĩ!”

Dưới sự thôi thúc của niềm ao ước mãnh liệt ấy, chàng cất bước đi về phía ngôi lầu trúc. Khi vừa đến trước những luống hoa, cảnh sắc trước mặt đột nhiên biến đổi, trở thành một rừng hoa bát ngát.

Cành hoa đung đưa theo từng cơn gió nhẹ, tựa như bao thiếu nữ duyên dáng đưa tay vẫy gọi với những gương mặt mỉm cười tươi đẹp.

Chàng nghe tâm thần mê loạn, cơ hồ muốn vòng tay ôm chầm vào lòng, song trực giác cho biết là mình đang sa vào một cạm bẫy, nên chàng siết chặt bàn tay, cố dẫn nén ý muốn đột phát ấy, nhắm nghiền mắt lại.

Chàng tập trung hết tâm thần, dựa vào trí nhớ tiếp tục đi về hướng ngôi lầu trúc.

Mùi hương hoa ngào ngạt ập vào mũi khiến lòng chàng mỗi lúc càng thêm xao động, toàn thân bắt đầu run rẩy, ngọn lửa trong người lại rực cháy.

“Nguy tai!”

Chàng thầm kêu lên, biết mình bị tính hiếu kỳ xui khiến, lại một lần nữa sa vào vòng nguy hiểm. Chàng cắn chặt răng, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy xung quanh vẫn là rừng hoa bát ngát, từng cánh hoa như một thiếu nữ mình khoác lụa mỏng đang yếu điệu tha thướt tiến về phía mình.

Chàng như gặp phải mãnh hổ, hét to một tiếng, ngọn lửa dục trong Đan Điền lại bốc cao, khiến chàng suýt nữa đã nhào vào lùm hoa ôm chầm lấy các nàng.

Chỉ nhờ vào một đốm sáng của lý trí, chàng găm thét dữ dội, giở hết sức bình sinh vung chưởng đánh vào những gương mặt mỉm cười kia.

Chưởng phong rít lên vùn vụt, cành gãy lìa, những cánh hoa rơi tả tung bay mịt trời.

Bách Lý Hùng Phong như thể điên cuồng lao vào rừng hoa, hai tay vươn ra, gặp cành nào là nhổ lên cành ấy, thoáng chốc đã nhổ hết một khoảng rộng.

Chân chàng bị lún xuống sinh lầy, chàng vất vả rút lên, thở ra một hơi có vẻ mệt mỏi, nhân giây phút nghỉ ngơi ấy chàng ngẩng lên nhìn, bất giác ngỡ người, xung quanh chàng chỉ hoa với hoa, nào thấy ngôi lầu trúc đâu nữa?

Chàng ngỡ mình đang trong cơn mộng ảo, bèn lắc mạnh đầu, mở mắt ra vẫn chỉ thấy hoa ngút ngàn đang hướng về phía chàng mỉm cười.

“Hay tại sương đêm dày đặc đã che mất tầm nhìn?”

Nhưng chàng ngược lên vẫn trông thấy bầu trời giăng đầy sao sáng, bất giác giật mình thâm nhủ:

“Hay là ta đã sa vào trận pháp của người ta?”

Mặc dù chàng đã được sư phụ Tuyết Trần Cư Sĩ giảng giải về phương pháp bố trận, và bản thân chàng cũng học được một ít bí quyết, song chàng không ngờ lại có người bố trận bằng hoa.

Chàng bình tâm ngẫm nghĩ một hồi, vừa định tập trung tinh thần quan sát hầu tìm ra cách phá trận, ngọn lửa dục trong lòng lại bùng lên, rồi lan khắp châu thân, khiến đầu óc chàng ngập đầy ý nghĩ xấu xa.

Chàng giật mình kinh hãi:

“Nguy rồi, hay là quả như lời Kiều Thiên Bích nói, huyết quản của ta sẽ bị vỡ tung mà chết, giờ đã đến lúc rồi?”

Nỗi bi ai vừa gợn lên, lập tức bị lửa dục thiêu hủy, nỗi khao khát càng thêm dữ tợn. Chàng gầm lên một tiếng vang dội, xông vào rừng hoa, hai tay như hai thanh trường kiếm múa tít, hoa bay rụng tan tác.

Thoáng chốc chàng đã tiến vào sâu hơn hai trượng, mở ra một con đường giữa rừng hoa, nơi chàng đi qua ngập đầy hoa tàn, cảnh tượng vô cùng xơ xác.

Chàng chẳng hề có chút ý thức xông thẳng tới, chàng biết chỉ cần mình dừng lại thì sẽ bị những cánh hoa này mê hoặc, làm ra những điều vô cùng bỉ ổi, rồi thì vẫn sẽ chết đi.

Thay vì chết một cách xấu xa, chi bằng chết vì kiệt sức mà còn giữ được trong sạch.

Chàng chỉ lo tiến tới, chớ hề chú ý phía sau, ngay khi ấy có một cái bóng trắng tiến tới. Nàng như đi trên làn gió, cưỡi trên sương đêm, y phục phất phới, bước trên ngọn hoa mà chẳng có một cánh hoa nào rơi xuống, nàng thương tiếc những cánh hoa này ư?

Nữ lang áo trắng vẫn buông xõa mái tóc óng ả, như một dòng thác phủ xuống bờ vai, dưới ánh sao nhàn nhạt, sắc mặt nàng trắng bệch, duy chỉ có đôi mắt lấp lánh như hai vì sao.

Bách Lý Hùng Phong bỗng chững bước, thở lấy một hơi, vừa định tiếp tục phá hủy theo hướng khác, đã nghe sau lưng vang lên một tiếng nói lạnh lùng:

- Còn chưa đủ hay sao?

Bách Lý Hùng Phong vụt xoay một vòng lớn, tung người ra xa bảy thước rồi mới quay lại.

Nữ lang áo trắng thấy chàng có thân pháp khinh công cao minh dường ấy, thoáng ngẩn người:

- Các hạ là người bốn cốc ư? Tại sao không biết điều cấm kỵ ở đây?

Bách Lý Hùng Phong đầu tóc rối bời, song chưởng gác trước ngực, chăm chăm nhìn nữ lang áo trắng, trầm giọng nói:

- Nơi đây có điều chi cấm kỵ? Còn cô nương là ai?

Nữ lang áo trắng cười khanh khách:

- Tôi là ai? Tôi là U Linh Quỷ Nữ!

Nàng đảo mắt nhìn và nói tiếp:

- Các hạ hẳn tâm thật, đã hủy hoại vườn hoa mà tôi khổ công suốt mười năm trời. Nhưng tôi không trách các hạ, có điều lấy làm lạ là...

Bách Lý Hùng Phong ngắt lời:

- Có gì mà lạ kia chứ?

Nữ lang áo trắng vẽ đăm chiêu:

- Trong ký ức của tôi, trong thiên hạ ngoài một người ra, không còn bất kỳ người nào khác vào trong Ý Hương Vạn Hoa Trận mà không bị mê hoặc, trái lại còn hẳn tâm hủy hoại... Chả lẽ các hạ không thấy những mỹ nữ ấy đang tươi cười với các hạ ư? Vậy mà các hạ lại đang tâm...

Bách Lý Hùng Phong có phần áy náy:

- Nếu tại hạ không phải bị trúng phải Ý Mộng Tỏa Hồn Hương thì đâu bắt buộc phải làm như vậy?

Nữ lang áo trắng sững sốt:

- Sao? Các hạ đã bị trúng Ý Mộng Tỏa Hồn Hương ư? Bích nha đầu đã...

Nàng chỉ thấy người thanh niên trước mặt tóc tai lò xoà, không trông rõ mặt mày, song nàng thật chẳng ngờ được trên đời này có người bị trúng phải Ý Mộng Tỏa Hồn Hương rồi lại xông vào Ý Hương Vạn Hoa Trận mà vẫn không bị mê loạn.

Nàng bắt giác lẩm bẩm:

- Ngoài Cư lang ra, còn có ai chống lại được nổi căm dỗ này nữa?

Vừa nghĩ đến Cư lang, toàn thân nà run lên, thấp giọng quát:

- Các hạ hãy vén tóc lên để tôi xem thử!

Bách Lý Hùng Phong không hiểu ý nữ lang áo trắng thế nào, thoáng chung hững rồi hỏi:

- Sao lại phải vậy? Chẳng lẽ cô nương lại nhận biết được tại hạ ư?

- Tôi muốn thử xem ai đã có thể xông qua được Ý Hương Vạn Hoa Trận của tôi, bởi hai mươi năm nay, tôi chưa từng trông thấy người thứ hai nào có thể làm được.

Bách Lý Hùng Phong ngạo nghễ hất mạnh đầu, vén làn tóc lòa xòa trước trán lên.

- Ô...

Nữ lang áo trắng bật lên một tiếng kêu thảng thốt như gặp phải ma quỷ, quay phắt người phi thân vọt đi nhanh như chớp, loáng cái đã khuất dạng trong làn sương nhập nhòa.

Bách Lý Hùng Phong ngỡ ngác, chàng thật chẳng thể hiểu nổi vì sao vừa nhìn thấy mặt mình, nàng ta liền hốt hoảng bỏ chạy như vậy?

Ngay trong khoảng khắc nữ lang quay người đi, chàng đã trông thấy dung nhan của nàng, gương mặt xinh đẹp kia lộ rõ vẻ kinh hoàng khiến chàng vô cùng thắc mắc.

Chàng gượng cười lắc đầu:

- Vì sao vậy nhỉ?

Ngay khi ấy một cái bóng trắng lướt nhanh tới, nữ lang áo trắng lại xuất hiện trước mặt chàng.

Bách Lý Hùng Phong chẳng hiểu vì sao nàng ta quay trở lại, chàng ngạc nhiên đứng nhìn nàng không chớp.

Nữ lang áo trắng kêu lên:

- Cư lang! Cư lang!

Phen này Bách Lý Hùng Phong phen này mới nghe rõ nàng gọi "Cư lang" chứ không phải "Kê lung" (lồng gà).

Chàng kinh ngạc nhủ thầm:

"Cư lang là ai nhỉ? Sao ta lại nghe quen thuộc thế này?"

Nữ lang áo trắng thấy Bách Lý Hùng Phong đứng thờ thần, liền chững bước, bùm miêng trên trời nhìn chàng.

Quả đúng là sự thật, đứng trước mặt nàng chính là người mà nàng đã ngày đêm hằng mong nhớ, và ngay trong những giấc mơ đã biết bao lần kề cận bên nhau.

Nàng run giọng:

- Cư lang, chàng...

Bách Lý Hùng Phong trầm nghĩ:

"Có lẽ nàng ta đã nhận lầm người rồi!"

Chàng chau mày trầm giọng nói:

- Tại hạ chẳng phải là Cư lang gì đó của cô nương cả, có lẽ cô nương đã lầm người rồi đấy.

Lời lẽ của Bách Lý Hùng Phong tuy là sự thật, song nữ lang áo trắng lại nghe như là một mũi kim nhọn đâm vào lòng, nàng sững sờ:

- Ô! Cư lang, sao chàng lại nhẫn tâm thế này? Thiếp là Lãnh Hồng đây mà.

Bách Lý Hùng Phong trầm nhủ:

"Lãnh Hồng? Ta có quen ai tên là Lãnh Hồng đâu!"

Giọng nữ lang áo trắng ngậm đầy xót xa:

- Hai mươi năm không gặp, chàng đã hoàn toàn quên thiếp rồi ư? Cư lang, thiếp là Vệ Lãnh Hồng đây mà, chàng thử nhớ lại xem.

Phen này thì Bách Lý Hùng Phong đã khẳng định là nàng đã nhận lầm người, bởi hai mươi năm trước chàng hãy còn chưa có mặt trên thế gian này, làm sao có thể quen biết với nữ lang này được?

Nữ lang áo trắng thấy chàng không trả lời, lại nói:

- Cư lang hãy nhớ lại xem, Trung Nguyên Đệ Nhất Mỹ Nhân hồi hai mươi năm về trước Vệ Lãnh Hồng chính là thiếp đây!

Bách Lý Hùng Phong giật mình trầm nhủ:

"Trung Nguyên Đệ Nhất Mỹ Nhân, sao ta nghe quen quá nhỉ?"

Vệ Lãnh Hồng thấy Bách Lý Hùng Phong vẫn không lên tiếng, bèn thút thít khóc:

- Chàng quả nhân tâm như vậy ư? Chẳng nhớ ra thiếp ư? Hồi mười tám năm trước sở dĩ thiếp tham dự vào phần thưởng của sáu đại môn phái trong võ lâm là vì thiếp yêu chàng, bọn họ chỉ cần đoạt được mảnh ngọc thạch của chàng, còn thiếp chỉ cần có chàng...

Bách Lý Hùng Phong như bị sét đánh, chàng đã hiểu ra mọi sự.

Chàng nhớ mẫu thân đã từng nói với mình, hồi mười tám năm trước, sáu đại môn phái của Trung Nguyên đã dùng ba món: mỹ nữ, bảo tàng và bí kíp để treo thưởng cho võ lâm thiên hạ, nếu ai bắt được Bách Lý Cư thì sẽ được hưởng những món ấy.

Nữ lang áo trắng chính là một trong ba món ấy, hiển nhiên nàng ta đã tưởng chàng là Bách Lý Cư.

Hai mươi năm trước Bách Lý Cư đã được xem là Đệ Nhất Mỹ Nam Tử, hai mươi năm sau Bách Lý Hùng Phong quyết chẳng kém hơn phụ thân chàng. Thảo nào Vệ Lãnh Hồng đã phải nhận lầm!

Vệ Lãnh Hồng ghen ngào nói tiếp:

- Lúc bấy giờ chỉ vì thiếp quá yêu chàng nên mới...

Bách Lý Hùng Phong buông tiếng cười khẩy:

- Nền mới sinh lòng căm hận, muốn mượn sức mạnh khắp thiên hạ để tiêu diệt ta chứ gì?

Vệ Lãnh Hồng vội lắc đầu:

- Không, ý thiếp không phải là vậy, thiếp chỉ vì căm hận ả tiện nhân kia đã cướp mất chàng...

Bách Lý Hùng Phong nạt:

- Câm ngay! Nàng không được mắng người ta.

Vệ Lãnh Hồng toàn thân run lên:

- Đến bây giờ mà chàng vẫn còn yêu y thị ư?

Bách Lý Hùng Phong trầm giọng:

- Tình này vẫn son sắt, không bao giờ nhạt phai!

Chàng trông thấy mẫu thân mình vẫn sâu đậm thương nhớ về người cha đã quá cố những mười tám năm dài nên mới có thể mạnh dạn thốt ra những lời ấy.

Vệ Lãnh Hồng như bị sét đánh, toàn thân run rẩy, chằm chằm cúi mặt xuống, nước mắt lã chã tuôn rơi, nàng lẩm bẩm:

- Thiếp đã sai lầm! Thiếp đã sai lầm!

Bách Lý Hùng Phong xót xa:

- Nàng đã sai lầm ngay từ đầu, sai lầm đến nỗi đã gây nên niềm di hận ngàn thu...

Vệ Lãnh Hồng ngây ngẩn:

- Vì sao? Vì sao chàng lại nói vậy?

Bách Lý Hùng Phong khích động:

- Vì Bách Lý Cư đã chết dưới sự giáp công của nhân vật võ lâm, thê thảm đến mức không tìm được một khúc xương...

Vệ Lãnh Hồng sững sốt ngược lên nhìn chàng, hồi lâu mới lắc đầu nói:

- Không! Thiếp chẳng tin đâu, không thể như thế được.

Bách Lý Hùng Phong nghiêm giọng:

- Nàng biết ta là ai không?

Vệ Lãnh Hồng bàng hoàng:

- Chàng... không phải là Cư lang?

Bách Lý Hùng Phong nhấn mạnh:

- Tại hạ là con Bách Lý Cư, tên là Bách Lý Hùng Phong!

Vệ Lãnh Hồng thất thanh:

- Bách Lý Hùng Phong? Người là con của chàng?

Nàng không dám tin đây là sự thật, lắc đầu run giọng nói tiếp:

- Không! Thiếp không tin, rõ ràng chàng chính là Cư lang!

- Cô nương hãy nhìn kỹ xem!

Vệ Lãnh Hồng bỗng nhào tới, miệng hét lớn:

- Không! Chàng là Cư lang, chàng dối gạt thiếp đó mà!

Bách Lý Hùng Phong xê bước toan né tránh, chợt dục hỏa bốc lên, thần trí chàng tức khắc mê man, đứng yên không né tránh nữa.

Vệ Lãnh Hồng nhào vào lòng chàng, nghẹn ngào khẽ nói:

- Cư lang! Chàng đừng bỏ đi nữa.

Mỗi tình chất chứa suốt hai mươi năm dài, giờ đây đã có dịp phát tiết, nàng không ngớt khóc thút thít.

- Cư lang, chàng đừng rời xa thiếp nữa...

Tình cảm dâng tràn như nước vỡ bờ, khiến nàng ôm chặt lấy Bách Lý Hùng Phong, rúc đầu vào lòng chàng.

Một mùi đặc hữu của đàn ông len vào mũi, xô vào cõi lòng cô quạnh của nàng, khiến đôi má nàng đỏ bừng lên nóng ran.

Trong đêm khuya mà nàng chẳng những không cảm thấy lạnh, trái lại còn đang như ở trong lò lửa, toàn thân nóng hừng hực đến toát mồ hôi.

Niềm đau hai mươi năm giờ đây tưởng chừng đã được đền bù, nàng nắm chặt áo Bách Lý Hùng Phong như sợ chàng bất thần biến mất.

Bách Lý Hùng Phong lúc này đã mất hết lý trí, chàng siết chặt tấm thân mềm mại và nóng rực vào lòng, dục niệm càng thêm bốc cao.

- Cư lang, Cư... lang!

Vệ Lãnh Hồng thì thào, hơi thở hỗn hển, cõi lòng rung động theo niềm sung sướng dạt dào.

Hai tay Bách Lý Hùng Phong từ trên bờ vai tròn trặn của nàng tuột xuống khuôn cổ nõn mượt, rồi thì tiếp tục luồn xuống như tìm kiếm chi đó.

Vệ Lãnh Hồng mặt co giật, người như chạm điện, mềm nhũn trong vòng tay rắn chắc của Bách Lý Hùng Phong.

- Ô... Cư lang...

Đó là tiếng gọi của tâm hồn, nàng đã đánh mất bản thân.

Trong đáy lòng Bách Lý Hùng Phong bỗng hiện lên hình ảnh một người. Chàng thì thào:

- Mộng muội, Mộng muội...

Còn Vệ Lãnh Hồng thì không ngớt gọi:

- Cư lang... Cư lang...

Bách Lý Hùng Phong bỗng choàng tay qua lưng nàng, xô nhẹ nàng xuống đất, tay trái kéo mạnh, chiếc áo rộng của nàng liền bị xé toạc...

Mắt thấy một vở bi kịch sắp sửa diễn ra, và kết quả ắt cũng sẽ vô cùng bi thảm.

Thốt nhiên, một tiếng quát to như sấm rền vang lên trong đêm tối, một bóng người lướt tới nhanh như gió tiến vào Ý Hương Vạn Hoa Trận.

Vệ Lãnh Hồng kinh ngạc ngẩng lên, chỉ thấy đó là một lão đạo sĩ đầu đội mũ lệch sang bên, thần trí liền tỉnh táo, dục niệm tức thời bị dập tắt.

Nàng xô mạnh Bách Lý Hùng Phong ra, tung người đứng dậy nói:

- Lão mù thối tha kia đến đây làm gì thế?

Lão đạo sĩ bật cười:

- Ha ha! Lão đạo tưởng đâu người nào đã dám ngang nhiên làm điều tồi tệ ở trong vườn hoa này, thì ra là Vệ cô nương.

Vệ Lãnh Hồng đỏ mặt nạt:

- Lão mù thối tha dám nói bậy hả, không sợ bốn cô nương cắt lưỡi hả?

Lão đạo sĩ bật cười:

- Lão đạo này không có lưỡi cũng chẳng hại gì, chỉ đáng tiếc là danh dự cao quý và trong sạch của Vệ cô nương trong một thoáng đã...

Vệ Lãnh Hồng nghiêm giọng:

- Đó là Cư lang của bốn cô nương!

- Hô hô! Ai chẳng biết Cô Tinh Kiểm Khách Bách Lý Cư đã chết. Người này rõ ràng là còn rất trẻ, cô nương hà tất đối gạt lão đạo làm gì?

Vệ Lãnh Hồng tức giận:

- Lão mù không muốn sống nữa hả?

Lão đạo sĩ mù cười khẩy:

- Kẻ mù này đi khắp thiên hạ, chẳng biết sợ ai, nhưng hiện giờ lão đạo còn phải đi tìm đồ nhi, xin cáo từ.

Đoạn phi thân vọt đi ngay, Vệ Lãnh Hồng vừa định đuổi theo, nhưng đã bị Bách Lý Hùng Phong ôm giữ lại.

Nàng liền vung tay xô Bách Lý Hùng Phong ngã xuống đất, phi thân đuổi theo.

Bách Lý Hùng Phong hự lên một tiếng đau đớn, chỉ sững người trong phút chốc rồi lại đứng dậy phi thân đuổi theo Vệ Lãnh Hồng.

Chạy được hơn sáu trượng, chàng bỗng ngớ người thầm nhủ:

“Ta đang làm gì vậy nhỉ?”

Thần trí tựa hồ đã hơi tỉnh, chàng thờ thẩn nhìn lên trời đêm. Thoáng chốc Vệ Lãnh Hồng đã quay trở lại, chàng liền dang rộng hai tay chờ đón...

- o O o -